

3689 Enefte Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1877 til 31. Marts 1878. 3690

dretal for, at det har villet have disse Punkter.

Jeg vilde nu reise det Spørgsmaal: Med hvad Ret beklager den ærede Regjering sig over, at vi ere komne til det Standpunkt, hvorpaa vi nu staa, at Striden har havt den Bestaaffenhed, som den nu har? Det forekommer mig, at den høitærede Regjering udgaaende fra den 11te Juni 1875 overhoved ikke havde Grund til at vente nogen særlig Grad af Belvillie fra Folkethingets Side, tværtimod, og dog tror jeg, det vil indrømmes, at vi i hele den foregaaende Samling have behandlet den høitærede Regjering med en langt større Grad af Smødefommen, end den paa nogen Maade kunde have Anledning til at vente; men der ligger derimellem et nyt Folkethingsvalg, nemlig Valget den 25de April forrige Aar, dette maatte for en væsentlig Grad blive bestemmende for den forestaaende Samling, og dog har det ikke været Folkethingets Flertal, der har taget Initiativet til, at Striden har faaet den Karakter, som den nu har. Det er nemlig den ærede Regjering selv, der har valgt Finantsloven til Kamppladsen. Den Gang, Regjeringen paa Finantslovsforslaget havde optaget en Del af de overordentlige Forsvarsudgifter, hvorom Striden havde dreiet sig den 25de April, da maatte det være vor Opfattelse af dette Skridt, at Regjeringen med Hensigt søgte en Konflikt. Det maatte være vor Opfattelse efter den Maade, hvorpaa dette Forslag kom frem, og efter de Udtalelser, der ledsagede det, ja efter de gjentagne Udtalelser som senere faldt fra den høitagtede Conseilpresident med Hensyn til hans Mangel paa Berettigelse til atter nu at lade dette Spørgsmaal falde. Det er ikke nok bagefter at komme til os og sige: Nei, det var ikke Mening, vi ere igjen beredte til at lade denne Sag falde. Jeg tror, at det danske Folk er et overordentlig taalmodigt Folk, men jeg tror, det vil vise sig, at man kan misbruge nogle af dets bedste Følelser, og jeg tror, at i denne Henseende har den høitærede Regjering selv Skylden. Jeg antager ikke, at det danske Folk vilde finde sig i paany at modtage en saadan Erklæring fra den nuværende Regjering. „Vi mente ikke med det, da vi optog disse Sager paa Finantslovsforslaget, vi ere beredte til igjen at lade dem falde“, men paa den anden Side vil man heller ikke forundre sig over, at man fra vor Side med Nødvendighed maa optage den Hædse, som saaledes er tilkæftet os, og at det heller ikke fra vor Side

kunde være ønskeligt, at det atter igjen kun blev dette ene Stridssemne, som skulde blive Stridens Gjenstand, men en Konsekvens af, at Regjeringen valgte Finantsloven til Kampplads, maatte blive, at det hele Budget blev til et Krigsbudget. Dette er sagt overfor den nuværende høitærede Regjering. Det er min Overbevisning, at det ingenfinde har været Folkethingets Mening at ville ægge, udfordre eller paa nogen Maade fremkalde en Strid med det andet Thing. Vi have ingenfinde stillet os i noget Forhold til det andet Thing, hverken af den ene eller den anden Art; vi have kun at forhandle med Regjeringen. Det forekommer mig, at den Opgave, Regjeringen skulde have at løse: at tilveiebringe en Overensstemmelse inellem Thingene, naar Uenighed er til Stede, har den ved den i Landstinget søgte Forhandling angaaende Finantsloven i overmaade ringe Grad opfyldt, thi medens det høie Landsting har — jeg kan ikke en Gang kalde det egentlig af eget Initiativ, thi det er jo for en stor Del oprindelige Regjeringsforslag, der har været Tale om — optaget en Del Forslag selv, saa har den høie Regjering ikke anset dette for tilstrækkeligt, men optaget ligesaa mange til, for at gjøre Striden større. Det er altsaa ikke overfor det andet Thing, at vi paa nogen Maade ønske at yppe Strid, men overfor den nuværende ærede Regjering maa Sagen være en anden. Den høitærede Regjering har selv villet have det saaledes, den har lagt Striden an paa denne Maade, og jeg er ogsaa overbevist om, at overfor den nuværende høitærede Regjering viger Folkethinget ikke tilbage.

Ville: Jeg skal ikke fordybe mig i Endringsforslagene og end ikke bukke under for Fristelsen til at tale om de „fem Punkter“ paa den ene Side og de fem eller sex „Punkter“ paa den anden Side, men, hvad disse Endringsforslag angaar, væsentligt indskrænke mig til at omtale, hvad der i dem er nyt. Thi jo stærkere det kan blive nødvendigt for mig at gaa imod det ærede Flertal, desto større Pris sætter jeg paa at kunne, ligesom Ordspræren for Mindretallet, begynde med at udtale min særdeles Naastjommelise af det Forslag, som gaar ud paa at give en Bevilling af 125,000 Kr. til Udstillingen i Paris. Dette var vel omtrent det sidste Tidspunkt, paa hvilket et saadant Forslag med nogen Nytte kunde komme frem, og jeg glæder mig over, at der er taget et saa kraftigt Initiativ udenfor Forsamlingen, at